

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta Pedagogická

Bakalářská práce

SVĚTELNÉ OBJEKTY

Michaela Šťastná

Vizuální kultura se zaměřením na vzdělávání

Vedoucí práce

MgA. et Mgr. Stanislav Poláček

PLZEŇ 2013

Prohlašuji, že jsem práci vypracovala samostatně s použitím uvedené literatury a zdrojů informací.

V Plzni 16. dubna 2013

Podpis:.....

Poděkování:

Ráda bych poděkovala vedoucímu své práce MgA. et Mgr. Stanislavu Poláčkovi za ochotu, cenné rady, připomínky a správné směřování mé bakalářské práce. Dále bych chtěla poděkovat své rodině za podporu při tvorbě této práce.

V Plzni 16. dubna 2013

Podpis:.....

Obsah:

Anotace	2
1. Úvod	3
2. Zvolené téma	4
3. Inspirační zdroje	5
3. 1 Dějiny umění.....	5
3. 2 Kreativní zdroje	7
4. Popis objektů	9
4. 1 Objekt č. 1 Kříž.....	9
4. 2 Objekt č. 2 Mosty.....	11
4. 3 Objekt č. 3 Ježek.....	12
4. 4 Objekt č. 4 Květina	14
4. 5 Objekt č. 5 Krychle.....	16
4. 6 Objekt č. 6 E. T.	18
4. 7 Objekt č. 7 Šikmo	20
5. Technologický postup	21
6. Závěr - reflexe	23
7. Resumé.....	25
8. Seznam použité literatury	26
8. 1 Internetové zdroje	27
9. Obrazová příloha (ke kapitole 4).....	28

Anotace

Cílem této bakalářské práce bylo navrhnout a vytvořit sedm světelných objektů různých velikostí a tvarů. Pro vytvoření těchto světel byl zvolen materiál z obou stran bílá lepenka s mikrovlnou. Inspirací pro tuto práci byly základní geometrické tvary, předchozí objekty vytvořené na předmětu KVK/PT, sochaři 20. a 21. století a jejich myšlenky a tvorba. Písemná část práce obsahuje inspirační zdroje, popisy a zdůvodnění co vedlo právě k takovému návrhu, jejich řešení a realizace.

Klíčová slova: objekt, tvar, výřez, světlo, inspirace

Anotation: The aim of this work was to design and to create seven light objects of different sizes and shapes. For the creation of these lights was chosen a white cardboard with microwave on both sides. The inspiration for this work were the basic geometrical shapes, the earlier created objects on the school subject of KVK / PT, the sculptors of the 20th and 21st century and theirs creation. The written part of the work includes the sources of the inspiration, the description and the reasons, which led to such a proposal, to the solution of it and to the implementation.

Keywords: object, shape, cut, light, inspiration

1. Úvod

Tématem, této bakalářské práce jsou světelné objekty, jejichž inspirace vznikla z předešlé tvorby zadaného úkolu v předmětu Prostorová tvorba u pana MgA. Et Mgr. Stanislava Poláčka. Tato práce byla od počátku navrhování až po samotnou realizaci objektů velmi zajímavá a její efekt nad očekávání zajímavý, když se ve vytvořených objektech rozsvítilo světlo.

Toto téma jsem si vybrala i z toho důvodu, že je zajímavé pro mě řešit prostor, vytvoření a vymýšlení tvarů objektů, které jsou neobvyklé a jsou doplněné o výřezy, které podporují jejich linie. Výzvou též bylo použití zcela jednoduchých geometrických tvarů a jejich překombinování do objektů, které nebudou působit fádně, ohraně i když se budou opakovat. Zajímavé bylo navrhnout a vytvořit jeden jediný objekt, který se bude opakovat, ale s různými niancemi, jako například změnou úhlu, výšky, otočením výřezu a tím docílit odlišnosti a zajímavosti celého objektu. V neposlední řadě bylo důležité dokázat zvládnout technickou stránku postavení světla především u těch objektů, které se staví proti stabilitě a gravitaci.

Pro vytvoření světél byla vybrána bílá lepenka s mikrovlnou. S tímto materiálem mám zkušenosti už ze střední školy, a proto to byla pro mě ideální volba. Bílá barva lepenky byla zvolena z důvodu, aby nenarušovala tvary, křivky a výřezy objektů. Nehledě na to, že bílá barva působí velmi odlehčujícím dojmem i u nejvyšších objektů. Při této práci, bylo mimo jiné důležitým úkolem šetření s materiálem. Jako elektrický zdroj světla byl zvolené RGB LED proužky pro jejich jednoduchou instalaci a pro jejich nehřejivost, protože změna teploty by měla na lepenku špatný vliv a začala by se kroutit.

2. Zvolené téma

Při rozhodování se jaký druh bakalářské práce zvolit, jsem si byla jistá, že pro mě bude vhodnější praktická bakalářská práce.

Když jsem přemýšlela nad tématem, říkala jsem si, že bych měla zvolit takové téma, o kterém budu něco vědět a teď myslím hlavně tvůrčí stránku, špatně bych dělala keramiku, když o ní moc nevím a nemám s hlinou velké zkušenosti. „*Špatně zvolená technika a v jejím rámci špatně zvolená technologie devaluje ideovou podstatu projektu, sráží jej například na úroveň plitké, kýči blízké práci.*“¹

V semestru, kdy jsme si měli zvolit své absolventské práce, jsem docházela na seminář Prostorové tvorby. Tento předmět bych zařadila mezi ty ryze kreativní. Jedním z úkolů předmětu, byl úkol s názvem Originální origami. Nešlo o to poskládat z jednoho čtverce papíru zvíře nebo rostlinu, ale inspirovat se prací s papírem a jeho modelováním. Šlo o to vymyslet a vytvořit předmět z papíru, který by fungoval jako světelný objekt.

Navrhla jsem soubor pěti „hranatých koulí“ s jednoduchými průřezy. Soubor se skládá ze čtyř stejně velkých a barevných „koulí“ se svislými výřezy. Pátá koule je větší a její výřezy jsou vodorovné. Zde jsem použila lepenku, která byla z jedné strany béžová a z druhé strany modrá. Tuto možnost jsem také využila. Čtyři koule měly vnější barvu béžovou a pátá, větší měla vnější barvu modrou. Tím jsem docílila odlišnosti a v souboru se tak nachází akcent a nepůsobí stereotypně. Jelikož jsem tyto části neslepovala dohromady a každá má svůj zdroj světla na tužkovou baterii, mohla jsem při závěrečném fotografování zkoušet různé kompozice jak v interiéru, tak i v exteriéru. I když jsem dobu strávenou venku musela zredukovat na minimum, protože vlhko bylo na lepence po chvíli znát změknutím a kroucením. Úkol mě velmi bavil a ukázal mi jiné odvětví kreativity. Zaujala mě myšlenka předváření tvarů, promýšlet prostor, hledat linie, bavila mě samotná práce a ten okamžik, jak objekty vznikali.

Byla jsem velmi ráda, když mi MgA. et. Mgr. Poláček toto téma pro absolventskou práci odsouhlasil i z toho důvodu, že jsem si vybrala něco odlišného, jiného než ostatní. Něco, u čeho mám pocit, že vím, co mám dělat.

Vím, co mám dělat, tímto postojem jsem si nebyla tak zcela jistá, když jsem na začátku třetího ročníku začala práci konzultovat. Ale pravidelnými konzultacemi jsem došla

¹ MRÁŽIK, Martin. Výtvarná tvorba – prostorová tvorba .Universita J. E. Purkyně v Ústí nad Labem, 2008. s.15.

k náhledu na to, jak práce bude vypadat.

„ Nezákladnější podmínkou tvůrčího usilování je mít touhu něco vytvořit. Zdá se to velmi jednoduché, téměř banální tvrzení, ale bez vnitřního rozhodnutí a souhlasu, že chci něco vytvořit se vše následující hroutí.“² Chtěla jsem vytvořit něco, co by se vymykalo normálu, něco co nebude jen další sloup ze zmuchlaného papíru a uvnitř nastrčená žárovka. Řešit prostor a jeho změnu zakomponováním světelného objektu. Aby objekt byl zajímavý, i když nesvítí, aby budil pozornost, doplňoval prostor, zabydlel ho svými dopadajícími obrazci a třeba, aby i reflektoval duševní stav jedince.

3. Inspirační zdroje

Své inspirační zdroje bych rozdělila do několika kategorií. Inspirace dějinami umění, navrhováním a konzultacemi této práce.

3.1 Dějiny umění

Dějiny patří k mým oblíbeným předmětům, na úplném začátku jsem si myslela, že pokud se budu inspirovat tímto odvětvím, nespíš se budu inspirovat nedávnou dobou. Ale zjistila jsem, že pro prostorový objekt vytvořený v dnešní době můžu nalézt podnět například v baroku.

„ Proti renesanční harmonii stojí barokní disharmonie, proti statičnosti dynamismus...“³

„ Stěny jsou prohýbány, zbavené plošnosti...“⁴ Zprohýbání tvarů jsem využila u objektu č. 4, tvar vycházející z benzenového jádra s napojenými stěnami byl ideální pro využití barokních konkávních a konvexních tvarů. Myšlenka využití takto modelovaných tvarů mi přišla poutavá pro svojí jednoduchost. Objekt č.4 je těmito tvary charakteristický, dokážete si představit, kdyby čelní strany byly ploché? Byl by objekt stále

² MRÁŽIK, Martin. Výtvarná tvorba – prostorová tvorba. Universita J. E. Purkyně v Ústí nad Labem, 2008. s.9.

³ MRÁŽ, Bohumír. Dějiny výtvarné kultury. 2. 3.vydání, Praha: Idea servis, 2008. s 58.

⁴ MRÁŽ, Bohumír. Dějiny výtvarné kultury. 2. 3.vydání, Praha: Idea servis, 2008. s 58.

tak tvarově zajímavý a odlišný od ostatních? U žádného jiného objektu tuto vlastnost nenajdete. Nehledě na to, že zakomponováním takovýchto modelací jsem si připravila zkoušku pro svou hlavu a ruce, která musela vymyslet, jak co nejčistěji stěnu vytvořit a poté ruce, které musely nápad zhmotnit.

Pro svojí tvorbu jsem hledala impulz v dílech umělců. Především impulz z jejich tvorby a to, jak vypadají jejich díla, než myšlenky. Pozorovala jsem jejich tvorbu a přemýšlela jsem nad tím, jak na mě působí a zda je daný podnět pro mou tvorbu důležitý.

Umělec, který mě bezesporu ovlivnil byl Constantin Brancusi (1871 – 1957), inspirovala jsem se jím pro jeho postoj k radikálně zjednodušeným tvarům, které kombinoval. Dílo, které bylo pro mě stěžejním je Nekonečný sloup, který má několik verzí od první, která je vystavená v Muzeum moderního umění v New Yorku po verzi stojící v jeho rodném Rumunsku. Brancusi se pro Nekonečný sloup inspiroval životem. Impulzem mu byl podstavec, který používal pod sochy. Jde o dvojici zkrácených pyramid. Nekonečný sloup, mě utvrdil v tom, že je nesmírně důležité hledat a pozorovat život kolem sebe, aniž bychom si to uvědomovali, můžou se nám naskytnou velké a důležité podněty. Myslím si, že v tomto díle, pramení má nejzákladnější inspirace, postoj, který jsem se snažila aplikovat pro všechny své objekty. A to, navrhnout tvar, který bude jednoduchý, zajímavý a který se bude moci na sebe skládat. Možnost poskládání na sebe má každý objekt, ale především objekt č. 5 Krychle se vyznačují svojí jednoduchostí a nekomplikovaností.

Něco podobného jsem našla u Emila Králíčka, který navrhl pražské pouliční osvětlení společně s Matějem Blechou. V jeho kubistickém zpracování lampy vidím jasnou poučku, jak podpořit tvary jednoduchým opracováním tvaru pomocí nářezů. *„Jediný kubistický stojan pouličního osvětlení na světě má ve své spodní části čtyři místa k sezení. Sama kubistická architektura v Praze je unikátní.“*⁵

Pro vnímání spojení nesourodých tvarů je pro mě rozhodně důležitý hannoverský představitel dadaismu Kurt Schwitters a jeho Merzbau, které na první pohled působí chaoticky, ale pro mě je to důkaz, že odlišné předměty lze sloučit.

Dalším umělcem, kterým jsem se inspirovala je Angličanka Rachel Whitereadová (1963 -), která je známá pro své odlitky budící myšlenku: „Co je uvnitř.“ I ona se inspirovala životem kolem sebe, například vzpomínkami na dům, ve kterém žila. Podnětem,

⁵ DEMPSEYOVÁ, Amy. Umělecké styly, školy, hnutí. Praha: Slovart, 2005. s 87.

u její tvorby mi jsou její díla, která nepůsobí nijak složitě, jejich tvary jsou jasné a čisté. Například její instalace v londýnské Tate galerii z roku 2005, Nábřeží (Embankment), je pastva pro mé oči. Použila pro odlišit kvádrů osm různých velikostí krabic a seskládala je do různorodých objektů. Neustále jsem vnímala, jak mé oči přeskakují z jednoho tvaru na druhý a hledají něco neskutečného. Avšak to, co je na tomto příkladu ohromující je to neuvěřitelné množství odlišných boxů, ta masa, která nepůsobí přemrštěně. Zde jsem si uvědomila, jak je nanejvýš důležité zvolení barvy. Když pomínu myšlenku, co je v těch krabicích, nemohu se zbavit pocitu klidu. Ano, jsou to dva rozdílné pocity, o kterých jsem přemýšlela jak je rozsoudit. Kdyby Nábřeží, bylo barevné, nedávalo by to divákům prostor k zamyšlení, ze kterého by vzešla myšlenka: Co je uvnitř?“ Barva by pohltila prostor pro přemýšlení. Když jsem se rozhodovala, jakou barvu lepenky zvolím, uvažovala jsem o modré nebo černé, snažila jsem si představit, jak by část nebo celý objekt vypadal a uvědomila jsem si, že pokud bych vybrala něco tmavého, člověk by si špatně uvědomoval jeho tvar, nebyla by vidět ona hnědá prostřední vlna a nefungovala by jako kontura. Modelování stěn by zaniklo a objekt by se stal špatně čitelný.

3. 2 Kreativní zdroje

Další inspirací nebo oním impulzem, ze kterého vznikaly návrhy, bylo skicování, praktická tvůrčí část. Myslím si, že důležitým faktorem pro vznik myšlenek bylo něco tak obyčejného a základního jako je skicování, hledání tvarů a jejich kombinování. Utřídění si svých představ na papíře a uvědomění si, zda to stojí za další rozvíjení. Samozřejmě, že je důležité se něčím nebo někým inspirovat, ale přikládám velkou váhu tomu, samostatně něco vymyslet. I když tato myšlenka je snadno napadnutelná, protože můžu být něčím ovlivněná, něčím co je vedle mě a aniž bych si to uvědomila, zakomponuji to do svých myšlenek.

Další úroveň v tvořivé inspiraci mi byla výroba modelů. Těmito modely jsem se ze začátku nechtěla zabývat, ale později při jejich výrobě a před samotnou realizací definitiv jsem za ně byla opravdu ráda. Protože když jsem na nich pracovala, stalo se, že jsem hotovou část modelu, položila, jak neměla být, nevšimla jsem si toho a druhou část jsem na ní položila automaticky, pak když jsem si uvědomila, že jsou jinak než by měli

být, přišel mi tento automatický nápad zajímavější než ten nakreslený. Jak se mi to stalo u objektu č. 3, kdy jsem spojené jehly poskládala na jejich přepony a ne na hranu základen. Modely jsem dělala i z toho důvodu, abych zjistila, zda jsou navržené výřezy zajímavé, zda jsou jejich efekty správně určené. Samozřejmě, že to bylo jen pro kontrolu, protože jiný efekt udělá model, který má na výšku třicet centimetrů a jiný zas s výškou sto padesáti centimetrů. Modely mi též pomohly při zhotovení definitiv, už jsem věděla, jak kterou část vytvořit a kterou mám udělat odlišně. Inspirovaly mě po technické stránce, protože i když u této práce je hlavní tvořivá část, bez technické části by z objektů byly stále jen nedotknuté formáty. Pro výřezy byly podnětem samotné části objektů. Chtěla jsem, aby tvar výřezu kopíroval tvar dané části.

Mezi neočekávané inspirace ze svého života bych zmínila kříž, u kterého si nejsem zcela jistá, jestli jsem se jím inspirovala, když jsem procházela kolem lékárny nebo jsem ho spatřovala v Danovo Flauvinovo neonových trubicích. „*Flauvin využíval fluorescenční světelné trubice a považoval prostor, v němž byly instalovány za součást díla.*“⁶

Bezesporu k mé inspiraci patří i konzultace. I když jsem si téma své práce zvolila sama, nebyla jsem si jistá odkud přesně začít. Úkol z prostorové tvorby byl přece jen jakýsi drobný můstek, od kterého jsem se měla odrazit, ale tento odraz musel být zcela odlišný a měl směřovat mnohem dál. Pamatuji si, že při první konzultaci jsme s MgA. et. Mgr. Poláčkem, řešili základní nástiny, rozsah práce, jako například jak velké by měly objekty být, zda by se skládaly z částí nebo jaký by měly mít tvar. V dalších konzultacích se dále konkretizovala představa návrhů. MgA. et Mgr. Poláček mě vždy směřoval tou cestou, která mě posunula blíže k návrhům definitiv.

⁶ DEMPSEYOVÁ, Amy. Umělecké styly, školy, hnutí. Praha: Slovart, 2005. s 236.

4. Popis objektů

4.1 Objekt č. 1 Kříž

Výška: 130,5 cm

Počet pater: 7

Počet výřezů: 286

Podpora: PVC roura s podstavou

Osvětlení: LED RGB proužek

Objekt č. 1 vychází z kříže. Tento tvar mě napadl při volném skicování geometrických tvarů. Prvotní návrh byl seskládán ze čtyř až pěti křížů na sebe, které by se různě otáčeli, ale od této myšlenky jsem upustila z důvodu velmi obtížné technické stránky a též i časové ztráty. K tomuto návrhu jsem si vytvořila papírový model, abych zjistila, zda má myšlenka bude fungovat či ne. Díky tomuto praktickému a především zhmotněnému nápadu jsem došla k názoru, že je jednoduchý, nudný a potřebuje něčím oživit. To vždy byla jedna z největších výzev, dokázat z daného tvaru, který poněkud pokulhává, vytvořit jakoby ten samý, ale aby byl zajímavý a neokoukaný. Napadlo mě tedy, že by čelní strany mohly být různě prořezávané a zkosené. Jejich linii ještě podpořit výřezy, v tomto případě trojúhelníčky. Také na boční strany jsem chtěla aplikovat nějaký výřez, aby nedošlo k tomu, že by stěny byly „slepé“. Pro boční stěny jsem použila jednoduchý proužek, který kopíruje seřiznutí čelních stěn. Myšlenku jsem opět zrealizovala v malém modelu, u kterého bylo patrné na první pohled, jasný posun v před, k neočekávanému a zvláštnímu.

K realizaci návrhu jsem stanovila sedm pater, každé jinak vysoké, přesto na nich je zřejmé, že se střídá vysoké a nízké patro. Žádné patro nemá stejnou výšku, krom výřezů se neopakuje stejný rozměr. Pouze ramena kříže, která jsou na prosti sobě, mají totožnou šířku, pro snazší slepení. Tím, že každé patro je jinak vysoké a i čelní stěny mají jiné tvary, je objekt neobvyklý a jako kdyby se tyto tvary na něm rozehrály. Jistou opakovatelností, která udržuje objekt v mezích nechaosu, drží výřezy na čelních stranách.

Tento objekt byl bezesporu nejnáročnější na výřezy, nachází se na něm 286 výřezů. Každý výřez byl jednotlivě narýsován. Sice by bylo možné použít šablonu pro přenášení

tvář, ale časem by se šablona zničila a přestala by být přesná. I když pochybuji, že by něco takového bylo přesné ještě na začátku. Patro se skládá z deseti částí. Hodně jsem přemýšlela, zda existuje nějaká jednodušší varianta, u které bych ušetřila jak materiál tak i čas, ale kvůli čelním stěnám jednodušší varianty prostě neexistují. Patro se skládá z křížové podstavy a též křížového stropu. Na kříže jsem spotřebovala bohužel hodně materiálu. Na jeden formát B1 se kříže o rozměrech pohybujících se kolem 50 cm x 50 cm vešli pouze dva. Samozřejmě jsem mohla poslepovat různé části lepenky, co mi zbylo, ale jestli něco dokonale zpevnilo celé patro, tak to jsou právě tyto dva kříže. Nehledě na to, že stropní část je vidět a nebylo by hezké, kdyby taková plocha byla poslepovaná z několika částí. Dále se skládá ze čtyř čelních a čtyř dvojitých bočních zdí. Tyto části nebyly náročné na spotřebu materiálu, tvary se velmi dobře daly poskládat na lepenku a po vyřezání zůstal zcela minimální odpad.

Druhou nejobtížnější částí u prvního objektu bylo poslepování částí dohromady. Nebylo ani tak obtížné slepit boční strany s čelními, ale přilepit tyto části ke křížové podstavě, kdy se lepení měnilo v boj. V těchto situacích jsem využívala dřevěných kolíků na prádlo, které mi přesně podržely stěny u sebe. Stropní kříž zpevnil celou tuto skořápku a z 10 stran se stalo opravdu pevné patro.

Konstrukce objektu č.1 si vyloženě říkala o středové umístění světla. Na rouru z PVC, kterou jsem nastříkala na bílo, jsem s pomocí mého tatínka elektrikáře namotala a přilepila šroubovici z LEDek. Tím jsem docílila rovnoměrného osvětlení a žádné patro není ošizené o zdroj světla. Roura je upevněna do silného kartónu, který funguje jako podstava světla a samotný objekt tak nestojí přímo na zemi.

Jako elektrický zdroj světla jsem použila již zmiňovaný LEDkový RGB proužek. Tento moderní způsob osvětlení má jednu velkou výhodu, pro mojí práci a to, že nehřeje. Jakákoliv změna je na lepence znát a to poslední co bych potřebovala, by bylo to, že by se celá má práce zničila kvůli špatně zvolenému zdroji světla nebo úspoře peněz. RGB proužek má ještě další výhody, každý objekt je vybaven regulátorem barev a čidlem, které reaguje na ovladač. Tím pádem můžu měnit barvy, snižovat nebo zvyšovat svit světla. Tyto možnosti dodávají objektům vyšší úroveň. Světlo, které by bylo rozsvícené v domácnosti, může reflektovat duševní stav jedince. Například, pokud by byl člověk našťvaný přepne světlo na rudou, pokud by měl unavené oči vybral by si oranžovou, která je v tomto programu velmi příjemná. Další výhodou mého výběru zdroje světla je,

že zabírají zcela minimální prostor a jejich bílá barva nijak nenarušuje objekt. Samozřejmě jsem přemýšlela nad dalšími variantami, jako jsou úsporné žárovky, ale i ty po chvíli začnou hrát. A myslím si, že byť sebemenší žárovka by rušila pohled na objekt. Po zkonstruování základy, upevnění roury a sedmi částí prvního objektu jsem jednu část podruhé nasouvala na tyč. Na podstavu patra jsem nanesla lepidlo a zatížila jsem jí. Zaschnutí lepidla a především zatížení patra bylo při tvorbě jedním z nejdůležitějších momentů, protože podle toho se zpevnil celý objekt.

4. 2 Objekt č. 2 Mosty

Výška: 122,5 cm

Počet pater: 8

Počet výřezů: 216

Podpora: pouze podstava

Osvětlení: LED RGB proužek

Prvotní návrh pro objekt č.2 vychází ze dvou spojených jehlanů ve špičce. Tyto moduly by se vyskládaly základnami na sebe a výřezy by byly jen výřezy směřující od základny ke špičkám. Návrh jsem zavrhla kvůli špatné stabilitě. U dalšího návrhu jsem vycházela z trojúhelníku, který by měl rozšířenou špičku, ve které by se spojoval s další špičkou trojúhelníku. Vytvořila jsem tuto myšlenku v modelu a přišel mi nijaký. Ale pro další navrhování jsem z tohoto modelu vycházela. Říkala jsem si, že abych dosáhla odlišnosti, bude to chtít pohrát si se stěnami tohoto modelu. Vznikaly zvláštní nepravidelné tvary. Co tvar to jiný úhel, jiný rozměr. Začala jsem je vršit na sebe a toto poskládání mi připomínalo sloup z mostů.

Na návrhu stojí každá část na hraně toho předešlého, pro úspěšnou realizaci a především stabilitu, jsem tyto hrany rozšířila na tři centimetry.

Kvůli svému originálnímu tvaru jsem těžko získávala jistotu při práci. Vždy jsem si tvořila v hlavě jakýsi postup, ale u tohoto objektu jsem dlouho nevěděla jak nejlépe pracovat. Dalším problémem se objevil u technické části objektu. Jak zakomponovat osvětlení, když je to natolik stabilní a tvarově komplikované, že se dovnitř nemůže dát

podpurný prvek? Jediné možné východisko bylo takové, že jsem vytvořila všechny části objektu do té úrovně, že jsem nepřilepila vrchní část, zůstaly odkryté. Tak jediné jsem mohla nainstalovat kabel s LEDkami protáhnout je otvorem v rozšířené hraně, přilepit vrchní část, dál protáhnout ledky dalším otvorem následující části a tu teprve přilepit k předešlé části. Pak následovalo opět přilepení kabelu s osvětlením atd. Bylo to náročné, ale nedokážu si představit, že by v tomto objektu byla nějaká konstrukce. Mělo to však velké úskalí v tom, že tvary nebyli dokončené, nemohla jsem si následující prvek zkontrolovat, jestli správně sedí či nikoliv. Musela jsem si tedy předešlý a následující tvar narýsovat v bokorysu. Tím jsem si mohla kontrolovat i nové rozměry a úhly, zda mi tak vyhovují, nebo jestli je mám pozměnit. Co je na tomto provedení právě zajímavé je to, že vše co se týče elektriky je schované. Není zde vidět žádný podpurný prvek, jehož přítomnost by jasně mluvila o tom, jak je osvětlení instalované.

Toto světlo je mírnější a klidnější než objekt č. 1. Výřezy jsou situovány ve vnitřní straně a tím dochází k dojmu tajemnosti, komornosti. Co se týče návrhu výřezu, navrhla jsem pouze dva pruhy na každé vnitřní části objektu, přišlo mi to moc jednoduché a tak jsem zvolila paprsky ubíhající do jednoho bodu. Paprsky mění ubíhající bod ve spodní a horní části.

4.3 Objekt č. 3 Ježek

Výška: 178 cm

Počet pater: 9

Počet výřezů: 134

Podpora: PVC roury a podstava

Osvětlení: LED RGB proužek

Objekt č. 3 vychází z návrhu tvaru spojených jehlanů. Na jejich střed, dříve základy by se skládaly další tyto moduly, které by nakonec vypadaly jako řada ostnů. Vždy když jsem pracovala na základním návrhu, měla jsem pocit, že to chce něco víc, něco co se bude blížit k vyraženému dechu a rozhodně postavené jehlany na sobě k takovému cíli nemířily. Při navrhování jsem si stále kreslila tyto jehlany, které jsem pak převedla do modelů. Při

výrobě modelů jsem postavila modely jinak, než jsem měla v plánu a najednou se přede mnou objevil nový nápad. Začala jsem skládat jehlany na jejich přepony. Postavila jsem takto tři částí na stejnou stranu a pak další tři na protější. Při kreslení nápadu mi byl papír malý a další třetí trojice v podstatě skončila dvojicí. Bylo to takové useknuté a nedokončené. Chyběla tomu ona třešnička na dortu. Nakonec se touto třešničkou stala skoro metrová část ze dvou jehlanů. U této velké části jsem také řešila zda má být umístěna zcela kolmo a nebo mám dodržet postup vějíře a nechat jí trochu na šikmo, vytočená asi o čtyři centimetry od dokonalé kolmosti. Rozhodla jsem se pro druhou variantu, která vypadá naprosto přirozeně.

Pracovala jsem ještě s jednou jednodušší variantou, která by se skládala ze tří až pěti částí spojených jehlanů. Tyto části by byly také poskládané na jejich přeponu jehlanů a vytvořil by se vějíř. Tento nápad mi nepřijde úplně ztracený a určitě by se s ním dalo ještě pracovat. Přesto vyhrál skoro metr osmdesát vysoký ježek. Objekt se vyznačuje velkými nepoměry mezi výškou a šířkou. Jelikož má poslední část skoro metr, musela jsem výšku částí snížit z původních dvaceti centimetrů na patnáct a půl centimetru. Chtěla jsem, aby jehlany měly čtvercovou základnu a proto je objekt tak úzký. A když ho vidím teď, když je hotový, rozměry bych opravdu neměnila. Drobnost dílů je ideální pro pocit lehkosti.

Řešila jsem i různé druhy výřezů. Rozdělila jsem je na boční a čelní výřezy. Boční výřezy jsou pouze slabé pruhy, které podporují tvar částí a nevzniká zde „mrtvé místo“. Čelní průřezy jsou pojaté opačně, skládají se ze dvou velkých trojúhelníků, aby opět kopírovaly tvar částí a aby více světla dopadalo na další části objektu.

Oříškem u tohoto modelu byla opět technická stránka zhotovení. Poskládat všechny části dohromady, tak aby se nekymácely nebo hůř, aby nepadaly a hlavně upevnit poslední skoro kolmou část, tak aby nezatěžovala zbytek modelu. Znovu jsem si tedy udělala všechny části, které nebyly nijak náročné. Každá část se skládá ze dvou jehlanů, osmi stěn. Tyto části se skvěle poskládaly na lepenku a tak jsem ušetřila mnoho materiálu. Z jednoho formátu B1 jsem vytvořila jednu a půl částí, tedy dvanáct stěn. Než jsem však části udělala, narýsovala jsem si v měřítku 1:1 bokorys všech částí, v jakém budou úhlu, abych zjistila, jestli bude rozměrově možné do těla modelu dát podpůrnou konstrukci, která tam musela být. V případě, že by první možnost nevyšla, musela bych zvolit nové ideální rozměry.

Technická stránka instalace modelu byla nejnáročnější a trvala nejdéle. Po přípravě

podstavy, dvou rour, LEDek, jsme začali dávat dohromady patro po patře. Základem bylo upevnit první rouru, na které byla už část osvětlení do podstavy, nalepit první patro a do něho umístit regulátor barev a čidlo. Pro nejlepší přilnutí lepenou část zatížit, do šestého patra to bylo na chvíli jednoduché, protože se jen lepila patra na sebe. Pak se na konec LEDek přiletoval pár kabelů pro sedmé a osmé patro. Dále se kabel ze sedmého patra opačné strany spustil rourou dolů, kde byly napojené další ledky pro první až šesté patro a v šestém patře byly protažené kabely do centimetr úzké trubičky, aby uzavřely okruh v poslední části, která je mimo ostatní. Tato trubička je nasunutá do hlavní roury a je zajištěná šroubkem. V samotné skoro kolmé části jsou ve špičce zarážky, aby neměla trubička tendenci se nějak vychylovat a má uzamykací efekt. Poslední díl jsem pro transport neslepovala, je odnímatelný proto jsou tam tyto dvě zarážky, aby když je ta část pouze nasazovací, držela. Technická část zajistila, aby konstrukce byla co nejstabilnější.

4. 4 Objekt č. 4 Květina

Výška: 159 cm

Počet pater: 7

Počet výřezů: 168

Podpora: PVC roura a podstava

Osvětlení: LED RGB proužek

Pro nejzákladnější tvar objektu č. 4 jsem se inspirovala benzenovým jádrem, které jsem změnila na osmihran. Přeměnu jsem zvolila z toho důvodu, aby byl tvar v případě potřeby variabilní a dal by se natáčet. V prvních návrzích byl tvar plochý, úzký a snažila jsem se ho obměnit natočením celého tvaru, ale na zajímavosti mu to nepřidalo. V dalších fázích navrhování jsem se inspirovala dějinami umění a to barokem, jehož jednou ze specifických vlastností je použití konkávních a konvexních tvarů. Přišlo mi zajímavé, aby střed- dříve benzenové jádro určovalo linie celé části díky technické úpravě prolomením nebo vypouknutím tvaru. Tato možnost se mi velmi líbila, protože doposavad jsem u objektů řešila plochu pouze pomocí změnou tvarů. V návrzích jsem si hrála s myšlenkou, že by strany vycházející ze středu byly různě dlouhé a tím bych dosáhla

nepravidelnosti a tedy jakési zvláštnosti. Ale došla jsem k názoru, že pokud chci, aby hlavním útočištěm pro zrak bylo prolamování a vypouklost čelních stran, nemůžu tuto myšlenku realizovat. Aby ale nedošlo ke stereotypu, doplnila jsem objekt o kombinování výšek pater. Konkavní patro je vyšší a konvexní je nižší.

Při hledání výřezu pro čelní strany, jsem chtěla najít výřez, který nebude prvoplánový, ale přitom bude svým tvarem kopírovat plochu, na které je umístěný. Zvolila jsem skobu, která se otáčí podle toho, na jak široké je ploše. Aby nedošlo k mrtvé ploše na bočních stranách, aplikovala jsem zde slabý proužek, který i podporuje tvar části.

Abych zjistila nejideálnější konvexní a konkavní tvary čelních stran musela jsem si vyzkoušet různé rozměry stěn vycházejících od středu. Jelikož jsou tyto stěny tím nejdůležitějším na objektu, chtěla jsem dosáhnout co nejvýraznějších linií.

Když jsem tento návrh chtěla zrealizovat, nevěděla jsem jak zjistit šířku boční stěny. Protože jsem si musela dávat pozor na to, aby stěna byla dostatečně široká a aby především prolomené strany měly dostatek vnitřního prostoru a nedotýkaly se. Nevím, zda v matematice existuje nějaký vzorec proto, to vypočítat, já použila metodu pokusu a omylu. Vytvořila jsem si pro obě patra konvexní a konkavní tvary. U konvexního tvaru jsem si horní minimální šířku určila sedm centimetrů. Z lepenky jsem si udělala o tomto rozměru proužek a papírovou izolepou jsem pruh lepenky opatrně přilepila k čelním stěnám. Jelikož jsem čelní stěny udělala o něco větší, snažila jsem se spodní hranu stěn od sebe posunout na tolik, aby dosáhla potřebné výšky. Musela jsem to udělat, protože stěny byly vysoké třicet jedna centimetrů a pokud jsem měla udělat sedm částí pro vznik objektu, musela jsem výšku snížit, jinak by byl objekt vysoký přes dva metry. Výšku konvexního tvaru jsem posouváním snížila na dvacet pět centimetrů a výsledná spodní šířka dosáhla čtyřiceti čtyř centimetrů. Rozměr mi přišel jako velký rozdíl oproti sedmi centimetrů, ale nejdřív jsem musela zjistila, zda by tento rozměr fungoval u konkavního tvaru, který měl na výšku dvacet osm centimetrů a potřebovala jsem tuto výšku stáhnout aspoň o šest centimetrů. Opět jsem tedy udělala minimální tady dolní šířku sedm centimetrů a z lepenky jsem si udělala pruh čtyřiceti čtyř centimetrů a opatrně jsem pruhy přilepila k čelním stěnám. Tento holý tvar jsem postavila na část s vypouklými stěnami. Ze začátku jsem měla pocit, že jsou tvary přehnané, chvíli jsem tyto tvary pozorovala a přemýšlela jsem o tom, jak to na mě působí. Prohlížela jsem je z různých úhlů a došla jsem k tomu, že právě tento velký rozdíl v rozměrech je neskutečně zajímavý.

Čelní strany jsou nejdůležitější částí na tomto objektu. Musela jsem si tedy nechat záležet na tom, aby čistota provedení byla co nejlepší. Zvolila jsem jinou možnost lepení. U většiny částí objektů, které jsem dělala, měla daná stěna své pole, které bylo naříznuté a tím se mohla stěna přilepit k další. Jenže zde by to nebylo možné z technického hlediska, protože stěny vedoucí od středu mají takový úhel, že by tam ani na žádné pole nezbylo místo a z druhého hlediska mi šlo o to, aby tato stěna měla co nejčistší provedení, takže jsem si musela vytvořit slabé proužky z lepenky a všechny spoje mezi stěnami podlepovat. Bylo to sice o pár minut zdouhavější práce, ale dosáhla jsem čistých hran. Dokonce se čelní strana stala velmi pevnou. Při slepování čelních a bočních stran bylo nutné vynaložit velkou sílu. Lepenka si dělala co chtěla a každá hrana se musela držet zvlášť. Po vyrobení sedm částí opět následovalo zhotovení podstavy, roury s ledkami, nasouvání jednotlivých částí, slepení a zatížení. Když jsem rozsvítila objekt, všimla jsem si úžasného efektu, který vznikl díky prolamováním čelních stěn. Díky tomuto efektu jsou stěny jakoby vystínované. Vždy když jsem si všimla nějakého efektu navíc, uvědomila jsem si, že rozsvícení dá objektu další nový rozměr na jeho vzhledu.

4. 5 Objekt č. 5 Krychle

Výška: 173 cm

Počet pater: 5

Počet výřezů: 24

Podpora: PVC roura a podstava

Osvětlení: LED RGB proužek

Mým úkolem, který jsem si stanovila, byla i schopnost dokázat navrhnout u běžného nijak zvlášť neupraveného tvaru něco originálního. Dokázat a navrhnout něco co nebude tvarově komplikované, protože komplikovanost netvoří vždy z věcí zajímavost. Mým návrhovacím kolečkem prošla i obyčejná krychle, která by stála pouze na své hraně, byla by střídaná s prokladem, který by zajistil pevnost a stabilitu celého objektu. Návrhy jsem střídala a snažila jsem se z nich vytvořit něco více. V jeden okamžik jsem využila pouze myšlenky postavit tvary na jejich hrany, jenže tento návrh vypadal jako chaos

postavený na hranu a nemělo to hlavu ani patu. Vrátila jsem se tedy ke svým krychlím a vypustila jsem stabilizační proklady. Chtěla jsem poukázat na to, že i obyčejná krychle je zajímavá. Mezi poslední návrhy patřila první část, která fungovala jako klín, do kterého by zapadla hrana krychle, tato část se mi nelíbila a nahradila jsem jí částí složenou z trojúhelníku, do kterého se krychle zasekne. Část může být také vnímaná jako utopená krychle a my diváci vidíme pouze její část. Tato varianta se mi líbí z toho důvodu, že nijak nenarušuje objekt, který se vyznačuje hranami, opravdu připomíná utopenou další krychli a prvotní plán klínu by celkový vzhled a myšlenku objektu z krychlí, narušoval.

Pracovala jsem i s tou verzí, že zaseknutí krychle do té předešlé by bylo bez řádu, bez přemýšlení v jakém by ležela úhlu. Ale návrh působil neupraveně a neklidně. U tohoto objektu bych vytyčila jeho klidnost a mírnost, který tak vyrovnává sérii těchto objektů.

Důležité bylo, abych vymyslela výřez, kterým by objekt poskládaný z pouhých krychlí se stal výjimečným. A než dál popíšu a vysvětlím výřez zeptám se: „Jak to, že ta krychle drží pohromadě? Ono totiž, když bych tuto krychli měla rozloženou, ve stádiu výřezů, výřez by nefungoval, nešlo by to udělat. Tak jak to, že ta krychle má tento výřez? Každý ve škole určitě dělal krychli, která se seskládá z rozloženého pláště, který připomíná figurku. Tři čtverce- ruce je tím nejdůležitějším pro výřez, na pravé straně je delší výřez v celku, ale na levé straně je vyříznuta pouze část a musí se zde nechat okraje. Čtverec nad rukami, hlava, zde jsou vyřezány konce výřezů také s okraji. Teprve po slepení stěn se mohou tyto okraje odstranit a tím vznikne výřez.

Možná to nezní jako nic zvláštního, ale myslím si, že právě u tohoto objektu se pozná, jak kdo uvažuje o tom, co před sebou vidí nebo zda si dělá hlavu s tím, jak je ta věc udělaná.

Lámala jsem si hlavu, jak zjistit úhel spodního výřezu, který jsem musela udělat, aby další krychle zapadla do té předešlé. I zde jsem si pomohla pokusem a omylem. Když jsem postavila krychle na sebe, objevil se menší problém. Krychle byť udělané ze slabé lepenky byly natolik těžké, že se spodní krychle začaly křivit a jejich výřezy kroutit. Při sestavování částí na sebe jsme tedy do roury vyvrtali otvory, do kterých jsme zasunuli dráty a každá krychle, i když to tak nevypadá, nese pouze svojí váhu, jsou odlehčené a nedochází k borcení. A jelikož je tento objekt druhým nejvyšším, rozhodla jsem se poslední krychli pro bezpečnou přepravu nelepit. Ve stropní části této krychle je přilepená

lepenka s otvorem na rouru a tím se vrchní část krychle zajistí proti pádu a horší stabilitě.

Když se řekne krychle a její výroba aspoň já si představím jedno z nejlehčích zkonstruování, které jsem kdy dělala. Nikdy jsem neměla problém, že by se mi na daný formát plášť krychle nevešel. Jenže zde jsem si vymyslela takové rozměry, které se pohybovaly na hraně s použitím a hlavně šetřením materiálu. Ačkoliv jsem nechtěla, musela jsem pole, která slouží ke spojení další stěny objektu, zmenšit na pouhý centimetr a při slepování jsem si dávala velký pozor na jeho přilnutí. Ale naštěstí díky tomuto kompromisu jsem tak mohla na formát B1 narýsovat dvakrát tři čtverce, ruce které jsou nejdůležitější části pro zhotovení a pro čistotu práce. Běžně se taková krychle dá udělat z jednoho kusu materiálu, zde jsem musela použít dvě až tři části, podle toho jak velké části lepenky mi zbyly.

4. 6 Objekt č. 6 E. T.

Výška: 140 cm

Počet pater: 5

Počet výřezů: 79

Podpora: PVC roura a podstava

Osvětlení: LED RGB proužek

Základní tvar, ze kterého vycházím, se obtížně popisuje. Základnou je čtverec a jeho stěnami jsou trojúhelníky. Tvar, který jsem podkládala, vychází z koule. Přeměnila jsem ho na plochy. Jako první nápad byly všechny trojúhelníky stejně velké, a i když by ve skutečnosti objekt vypadal jako kus opracovaného dřeva, tak si ho představuji, líbily by se mi místa, kde se základny trojúhelníků spojovaly a otočením by došlo jakémusi rotování. Při navrhování jsem si pustila představivost na špacír a tvary se zběsile ubíhaly do stran.

Všechny objekty, které jsem kdy dělala, měly jakýsi postup zhotovení. Zadala jsem si rozměry, rozkreslila jsem si stěny, ujistila jsem se, že to bude fungovat, začala jsem rýsovat. Ale kde? Ať jsem se snažila sebevíc, nenapadal mě žádný jasný postup, který by mi pomohl při zhotovení objektu. A tak jsem opět vytáhla svojí metodu pokusu a omylu.

Bylo mi jasné, že si nemůžu jen tak narýsovat stěny a jejich naříznutím nevymodeluji celou stěnu. Vadila mi ta nejistota, že přesně nevím, jak tvar udělat. I když v tomto případě by mi stačilo alespoň nějaké malé povědomí. Když jsem měla první patro hotové, přemýšlela jsem o tom jak si vytvořit onen postup. Uříznout si základnu nebyl takový problém, ani první čtyři trojúhelníky, které jsem přilepila k základně, ale řešila jsem otázku, jak mezi tyto trojúhelníky zapasovat další, když nevím jaký tvar bude patro mít. Pomocí pravítka jsem si naměřila šířku mezi protilehlými trojúhelníky, které jsem držela v takovém úhlu, který jsem potřebovala. To samé jsem udělala s druhou dvojicí trojúhelníků a z lepenky jsem si udělala proužky podle naměřených rozměrů a slepila jsem z nich kříž. Konce kříže jsem opatrně přilepila papírovou izolepou k vrcholům trojúhelníků. Tak jsem dosáhla toho, abych jednoduše získala rozměry trojúhelníků uprostřed. A jak jsem získala rozměry pro horní část patra? Bylo důležité si stanovit, jak bude velký strop a jak bude patro vysoké. Uřízla jsem si strop a čtyři pruhy o dané výšce. Přilepila jsem je ke dnu patra a ke stropu, tím jsem si vymezila opět rozměr čtyř základních trojúhelníků, jejíž základny jsem si mohla opatrně přichytit izolepou ke stropu. Pak jsem mohla zjistit rozměry prostředních stěn. Rozměr trojúhelníku jsem zjistila tak, že jsem si z obyčejné lepenky udělala šablonu a různým upravováním jsem docílila ideálního tvaru. Když jsem měla všechny stěny připravené, mohla jsem je přilepit. Stejně jako u objektu č.4 jsem zvolila metodu spojování stěn podlepováním, abych docílila pěkných hran. Když jsem měla tyto stěny přilepené mohla, jsem provizorní strop s podpěrami odstranit a strop přilepit na stálo.

U tohoto objektu se mi potvrdilo pravidlo, že pokud člověk má vytvořený svůj postup a ví jak danou věc udělat, pracuje se mu rychleji. Ale jak jsem se naučila, že vše špatné je pro něco dobré, není nad to, když přijdu na to, jak mám věci udělat a ještě lépe, když se zhotovením ujistím, že to funguje.

V této fázi tvorby jsem měla za sebou už pět světél hotových a zůstalo po nich opravdu hodně odřezků, byť jsem se snažila sestavovat tvary pro vyřezání na lepenku s co menšími prořezy. Při zhotovení tohoto světla se mi podařilo zbylí materiál využít a udělala jsem z něho tři patra.

4. 7 Objekt č. 7 Šikmo

Výška: 139 cm

Počet pater: 7

Počet výřezů: 102

Podpora: PVC roura a podstava

Osvětlení: LED RGB proužek

První návrh pro model vychází ze šipky. Skládala jsem na sebe patra, u kterých jsem měnila jejich úhly naklonění nebo zaklonění. Čekala jsem, zda mě na tom něco zaujme. Ale nic, byl to jakýsi komín, u kterého jsem čekala, že mě porazí. Ze začátku jsem myslela, že bude zajímavá jeho zadní strana, která má vyříznutý trojúhelník, ale když jsem si návrh udělala v papírovém modelu, papír se začal křivit a s ním i celá část. Nenapadaly mě žádné výřezy, které by nevypadaly prvoplánově a automaticky. Dalo by se říct, že to byl beznadějný případ, který jsem vybrala mezi posledními a jako poslední objekt byl vytvořený. Přesto jsem věřila, že až bude stát a svítit, moje nejistota zmizí.

Na výrobu a materiál to nebylo nijak náročné. Jedno patro se skládá z pěti částí. U tohoto objektu by se dalo namítnout, že jsem použila stejný druh výřezů, jako u druhého světla, u kterého jsem zvolila ubíhající paprsky do jednoho bodu, kdežto u sedmého objektu jsem udělala paprsky, které ubíhají jedním směrem. Těmito čarami jsem chtěla podpořit jednotlivá patra a jejich náklony. Obzvláště pokud člověk objekt pozoruje z čela, tedy dívá se na špičku. Pro zakončení objektu jsem patro seřízla, vodorovná plocha by objektu jediné ublížila. Toto zakončení jsem zvolila z toho důvodu, aby bylo odlišné oproti ostatním modelům, většina světel má vodorovné zarovnání.

Tento objekt jsem označila v jeho počátcích za beznadějný případ, ale když ho vidím teď, když je hotový a svítí, jsem za něj velmi ráda, doplňuje skupinu klidných světel. Nenapadá mě, který model bych mohla například využít v rohu místnosti. Šikmo ideálně zapadá do tohoto prostoru, může se kombinovat jak otočenou špičkou do rohu tak i naopak. Vyznačuje se klidnými a čistými tvary a i takové vlastnosti je třeba mít v sérii sedmi světelných objektů.

5. Technologický postup

Dalo by se říct, že u všech objektů jsem postupovala stejně, jen s drobnými odchylkami. Po schváleném návrhu, kterému přecházel malý model, pro představu, jak budou vypadat výřezy, jsem si vždy každou část objektu rozkreslila zvlášť na jednotlivé strany, ke kterým jsem uvedla rozměr.

Následovalo rýsování na z oboustrannou bílou lepenku. Snažila jsem se ušetřit každý možný centimetr pro další stranu a tak jsem promýšlela i to, jak by bylo nejlepší jednotlivé části objektů dát dohromady. Dříve, když jsem pracovala s lepenkou, snažila jsem se tvar udělat z jednoho kusu (pokud to dovolovala velikost lepenky), pro lepší pevnost a jistotu, že by nemělo dojít k rozlepení pospojovaných stran. To jsem, ale pracovala s materiálem, který jsem měla volně dostupný a nemusela jsem si ho kupovat. Lepenku, kterou jsem na svojí práci zvolila, jsem si musela kupovat, tudíž jsem hledala každé možné východisko pro úsporu materiálu, ale zároveň pevnost jednotlivých částí.

Po narýsování následovalo co nejpřesnější vyříznutí na gumové podložce, která absorbuje řez, nedrolí se a tím zajišťuje čistotu práce a ochranu stolní desky. K vyřezávání jsem používala kovová pravítka a úhelníky různých velikostí a řezací nůž s kolečkovým utahovákem.

Vždy jsem si vyřízla základní tvar a pak jsem si rozvrhla a narýsovala výřezy. Po narýsování jsem vyřízla daná políčka a slabě jsem nařízla pole na ohnutí, která sloužila pro přilepení k další straně.

Před ohýbáním stran a polí na lepení, jsem všechny pomocné čáry vygumovala, protože kdybych nejdřív strany naohýbala a pak až je vygumovala, tužka by šla ze záhybů velmi špatně odstranit a nedosáhla bych co nejčistší plochy.

Když jsem si připravila všechny strany, přišlo na řadu lepení. Pro lepení jsem použila klasický Herkules. U každého objektu jsem měla rozdílný postup lepení, ale vždy jsem začínala pouze s dvěma stranami. Po nanesení lepidla na určená políčka, jsem tyto pole zajistila dřevěnými kolíčky na prádlo, které pevně drží lepenky u sebe a přitom se na lepenku neproznačují. Dříve jsem používala velké stříbrnočerné sponky, které slouží na velké štosy papírů, ale ty měly jednu hlavní nevýhodu a tu, že se proznačovaly. Po slepení všech částí jsem nechala celou část zaschnout a zatížila jsem jí, abych zmírnila

pnutí lepenky.

Když jsem vytvořila všechny potřebné části, přišlo na řadu technické doladění osvětlení a upevnění, aby objekty byly stabilní.

Typ osvětlení jsem zvolila LEDkový RGB proužek. Je to sice dražší varianta osvětlení, ale pro instalaci je to nejjednodušší možnost. Nehledě na to, že jakákoliv dnešní žárovka hřeje a změna teploty je na lepence znát pokroucením. Ledkový rgb proužek nehřeje, je jednoduchý na instalaci a díky regulátoru barev spolu s ovladačem, na který reaguje každý objekt, si člověk může měnit šestnáct barev, snižovat nebo zvyšovat svít, přepínat mezi programy, které automaticky mění barvy nebo jen vypnout pomocí tlačítka bez toho, aby musel otravně vytahovat napájení ze zásuvky.

Každé světlo je postavené na základně, která je uříznutá z buďto ze silného kartonu nebo dřevěné desky, která kopíruje tvar objektu nebo je z technických důvodů větší a tedy přesahuje. Například u objektu č. 3 Ježka, tento objekt je velmi vysoký a také úzký, takže pro větší stabilitu jsem udělala širší základnu, která je sice větší, ale stále má trojúhelníkový tvar a tím pádem nenarušuje celistvost objektu.

Do podstavy jsem umístěná trubku z PVC, která je nastříkaná na bílo. Je zajištěná lepením a přivrtáním. Tato trubka má dvojí nosnou funkci. První nosná funkce je ta, že jsou na ní umístěné ledky a druhá nosná funkce je, že pro své pevné zajištění v základně udržuje objekt stabilním. I když tuto druhou funkci potřebuje jen pár objektů a dokonce objekt č. 2 Mosty žádnou podpůrnou konstrukci nemá.

Po zkonstruování základny a upevnění tyče jsem dovnitř prvního objektu dala, regulátor na barvy a čidlo reagující na ovladač. Pak jsem na každou horní stranu částí nanasla lepidlo a položila jsem na to další část a zatížila jsem to pro lepší přilnutí. Po zaschnutí lepidla jsem si mohla užít úžasný okamžik hotového a rozsvíceného světla.

6. Závěr - reflexe

Člověk nikdy nedokáže přesně odhadnout, jak se jeho téma bude vyvíjet, jak bude náročné. Svému tématu světelných objektů jsem věřila, i když jsem dlouho tápala a hledala ten správný impuls. Věděla jsem, že ať to bude sebe náročnější, bude to fungovat. Ovšem, netušila jsem, že praktická část dosáhne takových rozměrů, neberu to jako zápor, to ne, žádný rozměr objektů bych nezměnila, ale ten rozsah je takovou satisfakcí, že pokud něco prožívám celou svou duší, krví i tělem, je jedno zda mám oteklé prsty, které nedokážu narovnat nebo že mi záda vyhlásili válku. Několikrát jsem se přistihla přitom, jak sama sebe přemlouvám k tomu, že nejsem unavená a že chci pokračovat dál v další tvorbě. Nedokázala jsem si představit, jak ta práce bude fyzicky náročná a jak svou hranici oddanosti a trpělivosti dokáži posunout. Když jsem věděla co dělat a měla jsem v rukách schválené návrhy, byla jsem rozhodnutá udělat cokoliv, pocit jistoty, že jsem došla k daným myšlenkám, byl pro mě stěžejním. Má tvorba byla mnou a já byla svou prací. Nehleděla jsem na čas, prostor, světlo nebo na své potřeby. Nekoukala jsem vlevo ani vpravo. Pouze za sebe, abych si uvědomila a podpořila tím svojí sílu, že to co jsem udělala, funguje a stojí to za to. A v před, pro to, co mě ještě čeká a jaké mi tvorba dá další rozměry.

Potvrdila jsem si fakt nebo pravidlo, že pokud člověk tvoří, měl by pracovat do svých nejzazších hranic. Neměl by dělat kompromisy vůči svému pohodlí. Nastavit pro svou tvorbu takové podmínky, které podpoří výsledek práce. Uvědomit si, že pokud něco dělám, dělám tu věc pouze pořádně a nezaobírám se tím, zda mám použít lepenku ze starých krabic.

Nikdo si nedokáže představit ten blahodárny pocit, když návrh, který jde proti své stabilitě, gravitaci a někdy za hranice chápání, funguje. Nikdy bych nezměnila své téma jen proto, abych si ulehčila práci, nezměnila bych svůj názor proto, jen abych nemusela nastudovat onu historickou část dějiny umění, jen proto, že mě příliš nezajímá. Naopak hledala jsem takový rozsah knih a kvalitních internetových zdrojů, ve kterých jsem našla impulzy ke své tvorbě, jak jen to bylo možné.

Ovšem má práce by nebyla taková jaká je bez mé rodiny. Díky mým rodičům jsem měla prostor, kde objekty udělat, díky nim jsem měla z čeho je udělat. Díky mému tatínkovi jsou světla světlí, existují a jsou stabilní. Díky mé mamince jsem nezapomínala

na to, že je důležité něco takového jako strava. Rodiče mi vždy vtloukali do hlavy, že pokud něco mám dělat, musím to dělat pořádně, jinak to nemá smysl. Díky své sestře, která napravovala má záda, jsem se mohla další den opět postavit ke stolu a pokračovat dál.

Tato absolventská práce byla pro mě obrovskou zkouškou. Jak po stránce návrhářské, hledání inspirace, ale i po stránce tvořivé. Bylo velmi důležité, abych návrh, který jsem si vymyslela, dokázala zhmotnit v té podobě, v jaké je na papíře bez nějakých ulehčujících úprav.

Nikdo neví, dokud nezakusí. Jasnou představu o svých objektech jsem neměla hned a musela jsem si projít útrapou vývoje, ale nikdy bych si nevybrala jinak. Najít svou inspiraci a dokázat jí zhmotnit. Zhmotnit to, co bude abnormálně přesahovat vás a vaši doposavadní práci.

7. Resumé

I created a set of seven light objects of different shapes and sizes. These objects are made of white cardboard. For the electric power light source was chosen a LED stripe. The inspiration was taken from the area of geometrical shapes, art history and creative side of artists from 20th and 21st century, such as Constantin Brancusi, Dan and Rachel Flavin and Whiteread.

In this work it was an effort to create original shapes by the help of overcombined basic geometrical shapes.

For each light object are here mentioned and described the sources of the inspiration and an explanation how are they made. It also shows the technological working process.

This theme is based on the subject Spatial creation. These seven light objects are very interesting especially in the evening, when their function lies in the illumination of the space, where they are located. In addition to this they perform their other function – that means a completion of the space, which, thanks to the lights, attracts our attention even by daylight.

In this way created lights can be used in the interior of various colours thanks to the help of RGB LED strips, where it is possible to set up the appropriate colour scale.

8. Seznam použité literatury

- ARNASON, H. Harvard, PRATHER, Marla F. a WHEELER, Daniel. *History of modern art: painting, sculpture, architecture, photography*. 4th ed. New York: Harry N. Abrams, 1998. 856 s. ISBN 0-8109-3439-6.
- BAXANDALL, Michael. *Stíny a světlo: umění a vizuální zkušenost*. Vyd. 1. Brno: Barrister & Principal, 2003. 207 s., xvi s. il. příl. Dějiny a teorie umění; sv. 6. ISBN 80-86598-58-6.
- DEMPSEY, Amy. *Umělecké styly, školy a hnutí: encyklopedický průvodce moderním uměním*. 2. vyd. [Praha]: Slovart, 2005. 304 s. ISBN 80-7209-731-8.
- GAFF, Jackie a OLIVER, Clare. *Svět umění XX. století od postimpresionismu po digital art*. 1. vyd. Praha: Albatros, 2003. 187 s. Klub mladých čtenářů. ISBN 80-00-01179-4.
- HUYGHE, René, ed. *Encyklopedie umění nové doby*. 1. vyd. Praha: Odeon, 1974. 469 s.
- CHÂTELET, Albert a kol. *Světové dějiny umění: malířství, sochařství, architektura, užité umění*. České vyd. 2., upr., V Ottově nakl. 1. Praha: Ottovo nakladatelství v divizi Cesty, 2004. 784 s. ISBN 80-7181-936-0.
- MRÁZ, Bohumil. *Dějiny výtvarné kultury*. 2. 3.vydání, Praha: Idea servis, 2008. 978-80-85970-61-6
- MRÁZIK, Martin. *Výtvarná tvorba - prostorová tvorba*. Vyd. 1. Ústí nad Labem: Univerzita J.E. Purkyně, 2008. 106 s. Skripta. ISBN 978-80-7414-048-8.
- PARRAMÓN, José M. *Světlo a stín: světlo a stín v historii malířství, fyzikální a psychologické vlastnosti světla, obecné zásady, perspektiva z hlediska světla světla a stínu*. Vyd. 1. Praha: Svojtka a Vašut, 1995. 111 s. Jak na to. ISBN 80-7180-044-9.
- RUHRBERG, Karl et al. *Umění 20. století: [malířství, sochařství a objekty, nová média, fotografie]*. Praha: Slovart, ©2004. 840 s. ISBN 80-7209-521-8.
- SMITH, Edward Lucie, *ARTODAY, Současné světové umění*, 1. čes.vydání, Praha: Slovart, 1996. 511 s. ISBN 80-85871-97-1.

8. 1 Internetové zdroje

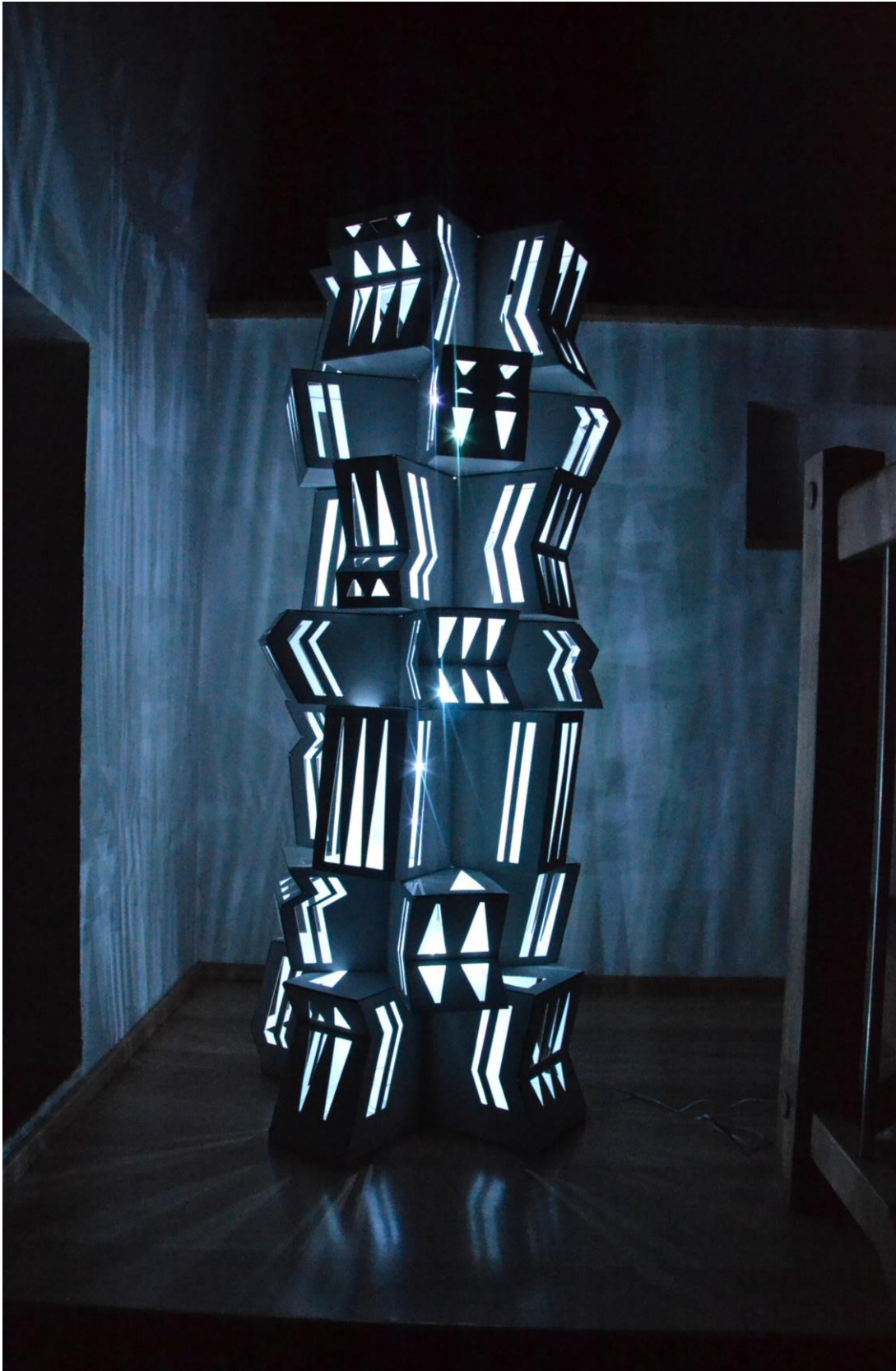
- http://www.artmuseum.cz/umelec.php?art_id=179 dne 1. 4. 2013
- <http://www.tate.org.uk/art/artists/kurt-schwitters-1912> dne 8. 4. 2013
- http://www.moma.org/collection/object.php?object_id=81729 dne 27. 3. 2013
- <http://www2.tate.org.uk/btseries/bb/rachelwhiteread/> 29. 3. 2013

9. Obrazová příloha (ke kapitole 4)

4. 1 Objekt č. 1

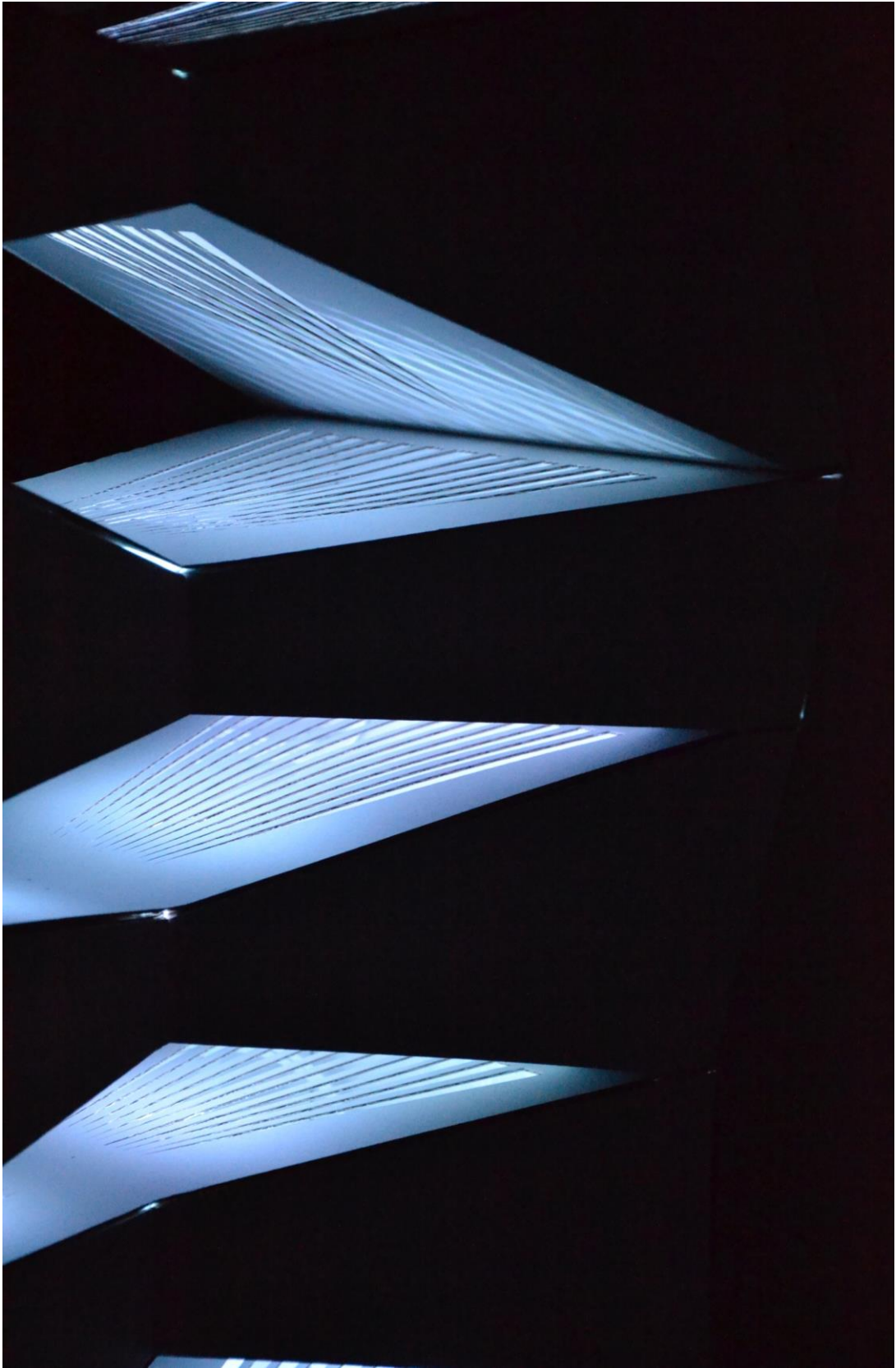

4. 2 Objekt č. 2

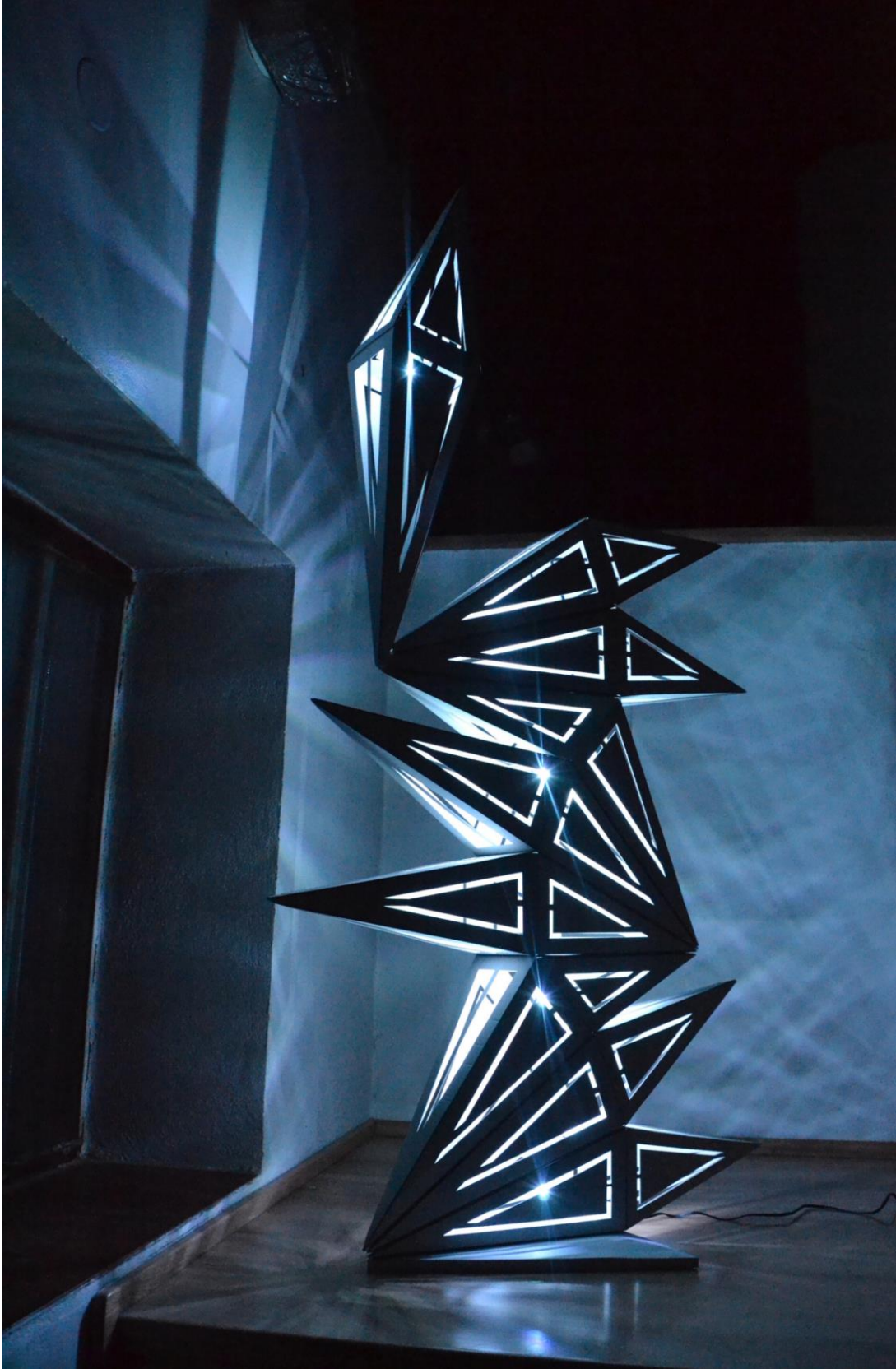

4. 3 Objekt č. 3

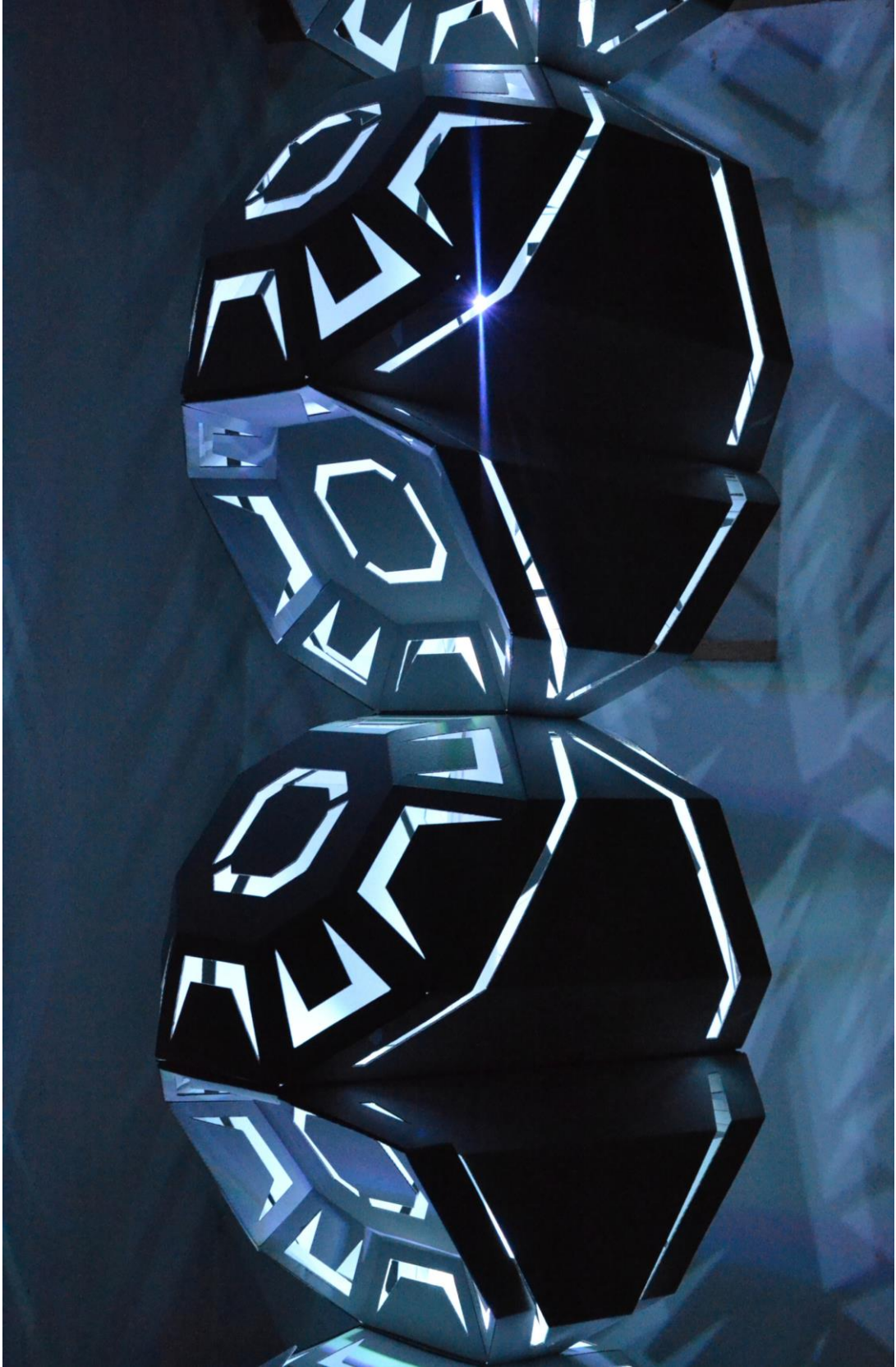

4. 4 Objekt č. 4

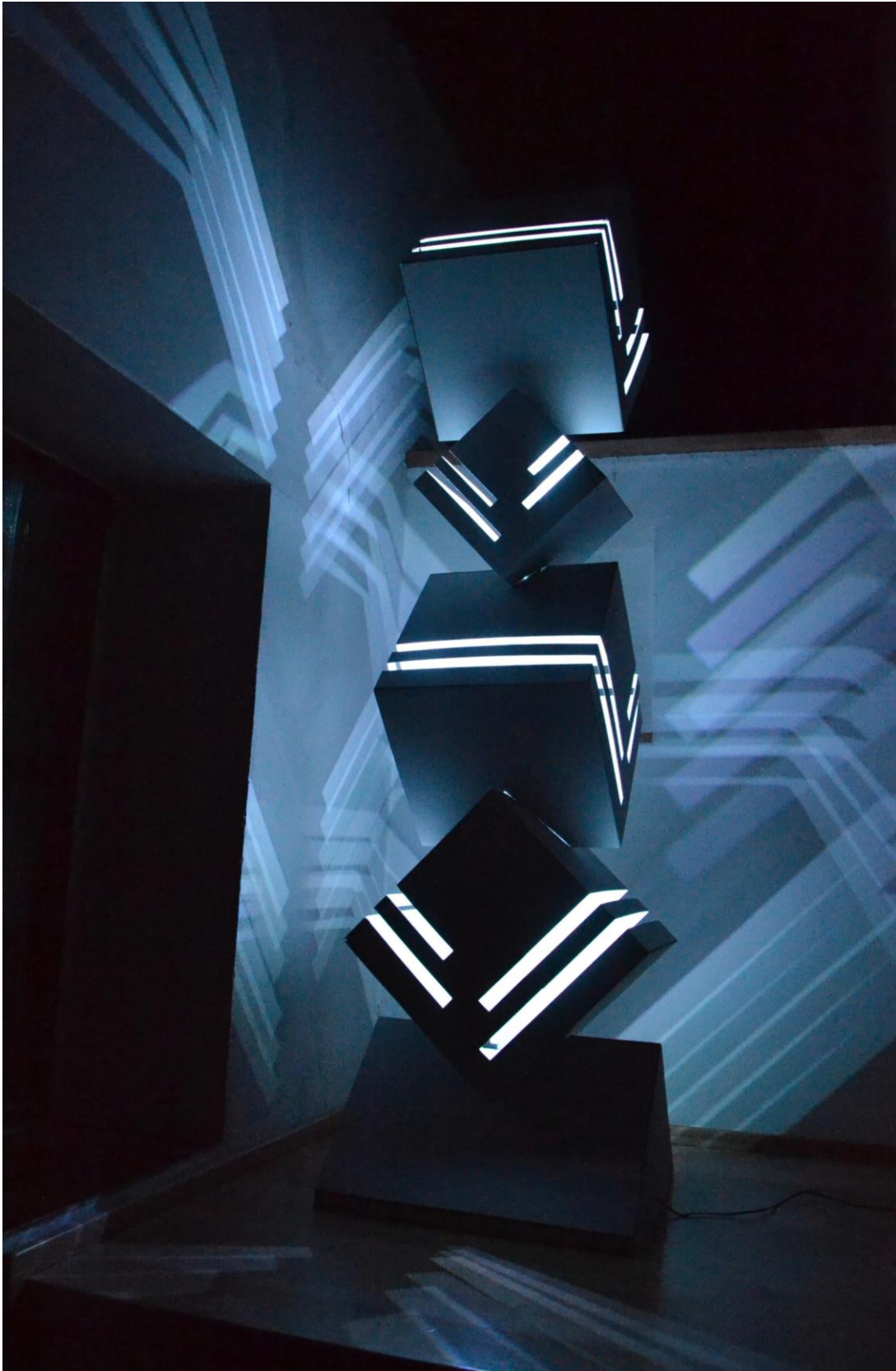

4. 5 Objekt č. 5

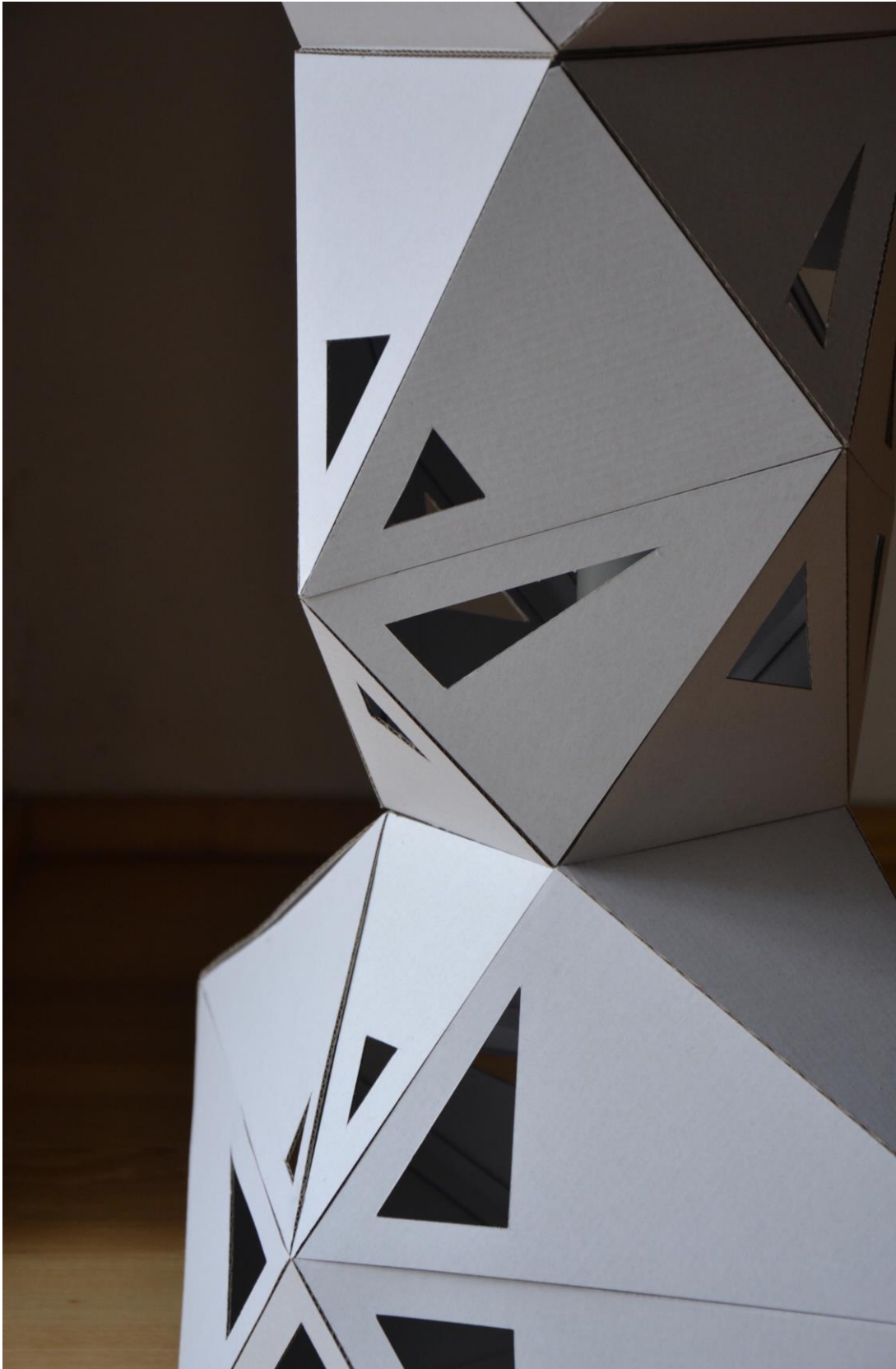

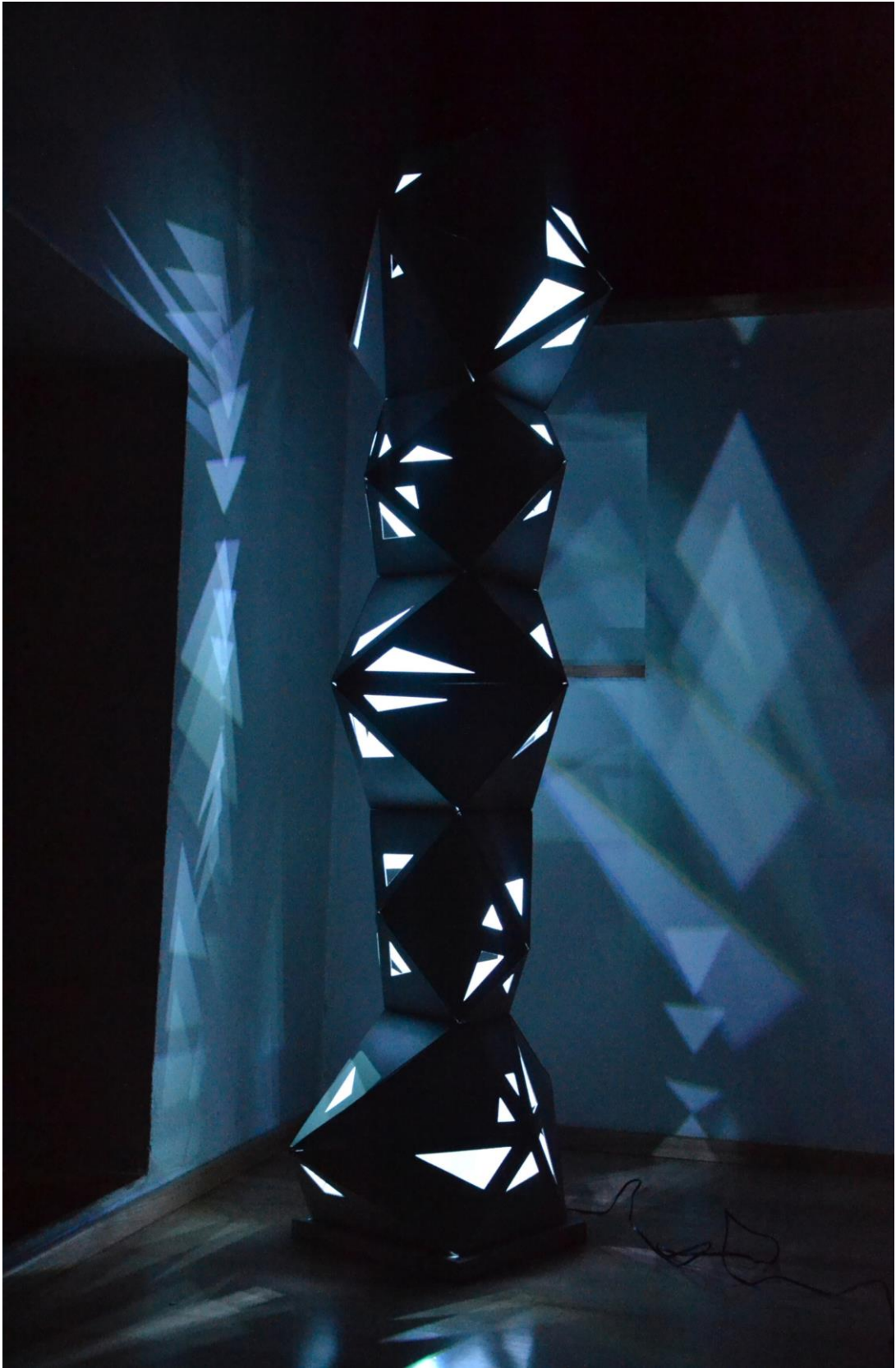

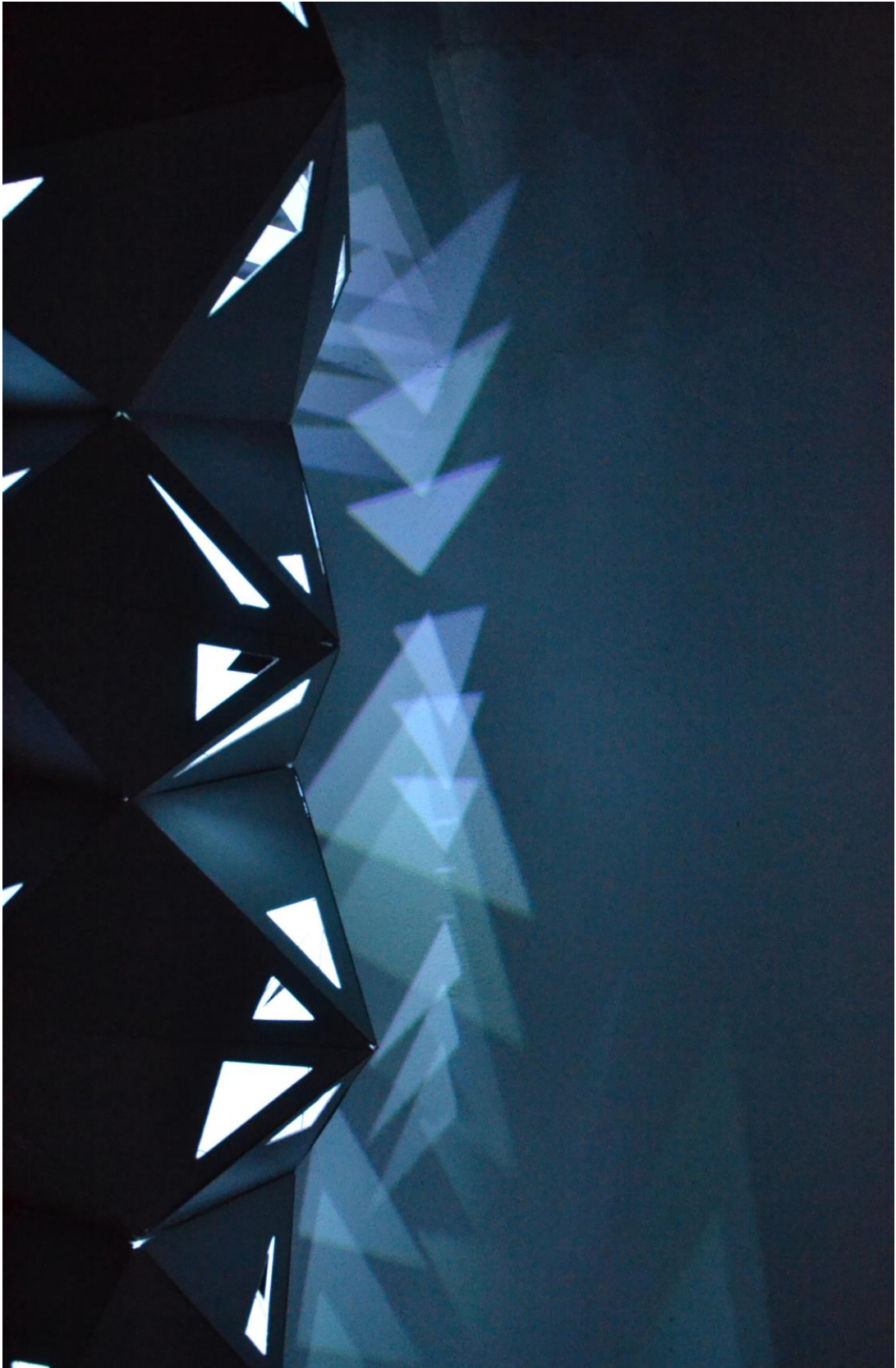

4. 6 Objekt č. 6

4. 7 Objekt č. 7

